

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyně Mgr. Jarmilou Úředníčkovou v právní věci

žalobce: **V. M.**
státní příslušnost Turecká republika

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**
sídlem 170 34 Praha 7, Nad Štolou 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 3. 2019 č. j. OAM-729/ZA-ZA11-ZA17-R2-2016, ve věci mezinárodní ochrany

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobce domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, jímž žalobci nebyla udělena ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů. Žalobce jednak obecně uvedl, že žalovaný porušil ust. § 3, § 68 odst. 3 správního řádu, dále § 50 odst. 2, 3 a 4 správního řádu a dále ust. § 12 a § 14a zákona o azylu. Dále uvedl, že rozhodnutí žalovaného je jako celek nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů s tím, že žalovaný zcela nedostatečným způsobem posoudil důvody jeho žádosti o mezinárodní ochranu. Poukázal na to, že v průběhu správního řízení vyslovil obavy z porušení jeho základních práv, neboť je kurdské národnosti. V této souvislosti zmínil, že je sympatizantem politické strany HDP, účastnil se mítinku této strany, což vedlo k tomu, že byl sledován policií. Pro své alevitské vyznání byl utiskován ze strany sunnitů. Namítal, že žalovaný v napadeném rozhodnutí značně bagatelizuje problémy, kterým čelí příslušníci kurdské menšiny v Turecku. Má za to, že rozsáhlá diskriminace kurdského obyvatelstva v Turecku dosahuje úrovně pronásledování, neboť se jedná o situace, kdy nepřátelský postoj většinové populace je součástí státní politiky. Nelze ignorovat skutečnost, že celková politická situace v Turecku prodělala za poslední období natolik výrazné změny, které negativně celkově ovlivnily demokratický řád turecké společnosti. Zároveň však mají dopad i na politické oponenty, zejména kurdské národnosti nebo prokurdské sympatizanty. Zmínil, že dle zprávy Parlamentního shromáždění Rady Evropy o fungování demokratických institucí v Turecku z dubna 2017 se situace po pokusu o převrat zhoršila a přijatá opatření jsou daleko za hranice toho, co je nezbytné a přiměřené. Parlamentní shromáždění vyjádřilo znepokojení zejména nad tím, že 154 opozičních poslanců parlamentu bylo zbaveno poslanecké imunity, aby mohlo dojít k jejich trestnímu stíhání pro podporu terorismu. Toto opatření se nejvíce dotklo právě strany HDP. Zpráva mluví rovněž o tom, že členové strany HDP jsou kolektivně označováni za členy PKK, což je teroristická organizace. Nejenom poslanci, ale i stovky členů strany HDP byli dle uvedené zprávy zatčeni. Proto bylo rozhodnuto o znovuzavedení monitorovacího procesu Turecka v důsledku nedodržování lidských práv, a to až do doby, než bude problém vyřešen uspokojivým způsobem. Žalobce rovněž zmínil, že Turecká vláda a prezident Erdogan vydali prohlášení o dočasném odstoupení od některých závazků vyplývajících z Evropské úmluvy o lidských právech a později oznámili, že odstoupí i od 13 článků Mezinárodního paktu o občanských a politických právech, včetně těch týkajících se zacházení se zadrženými osobami a práva na opravný prostředek. Současnou společensko-politickou situaci v Turecku lze označit za minimálně znepokojivou. Žalobce zmínil, že si je vědom toho, že obecně špatný stav ochrany lidských práv v určitém státě není důvodem přiznání některé z forem mezinárodní ochrany státním příslušníkům tohoto státu, nicméně s ohledem na individuální okolnosti jeho případu mohou tyto okolnosti mít přímý dopad na jeho hmotně-právní postavení v řízení o udělení mezinárodní ochrany. Dle žalobce situace v Turecku je mnohem komplikovanější, než uvádí žalovaný. Kurdi jsou často svévolně označováni za teroristy a mnohdy je jim přisuzováno protiturecké politické přesvědčení a sympatie se stranou PKK. Žalobce žalovanému vytkl, že tuto situaci nepřiměřeným způsobem zjednodušuje, pokud poukazuje zejména na to, že Kurdi se participují ve státní správě, působí v politických stranách apod. Právě v důsledku pokusu o převrat se prezident Erdogan snaží zbavit Kurdů působících ve státních strukturách. Za obecné a paušalizující hodnocení považuje žalobce závěr žalovaného

ohledně povolání do vojenské služby s poukazem na to, že se jedná o zcela legitimní občanskou povinnost, která dopadá na veškeré bojeschopné obyvatelstvo. Namítal, že za určitých okolností může i povolání do armády a související odepření výkonu vojenské služby založit azylově relevantní důvod. Vzhledem k tomu, že obava z výkonu vojenské služby byla důvodem pro podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany, měl se žalovaný v napadeném rozhodnutí touto obavou mnohem podrobněji zabývat a posoudit jednak otázku, jaký trest by mu hrozil v případě nenastoupení do armády a zda tento trest není nepřiměřený, jakož i otázku, zda by případný výkon vojenské služby nemohl zahrnovat podílení se na páčání válečných zločinů nebo zločinů proti lidskosti. Namísto toho žalovaný zcela paušálně odmítl možnost, že by nenastoupení povinné vojenské služby mohlo představovat azylově relevantní důvod. Žalobce uvedl, že je mu známo, že v mnoha demokratických zemích existuje branná povinnost, které koresponduje oprávnění ze strany státu, aby se občané podíleli na zajištění bezpečnosti svého státu. K tomu uvedl, že co by Kurd nepovažuje Turecko za „svůj stát“, necítí žádnou občanskou povinnost vůči tureckému státu, obzvláště jako příslušník menšiny, kterou se turecký stát po řadu let snaží násilím „poturečtit“. Pro něho je nepřijatelná účast ve vojenské akci a pro nasazení do vojenské akce nebude mít žádnou možnost volby. Hrozí mu potrestání za dezerci, jež zahrnuje i potrestání za implicitní sympatie vůči kurdským separatistům. Nelze totiž vyloučit, že neochota nastoupit do turecké armády a jeho uprchnutí do zahraničí by mohlo být po jeho návratu do Turecka vnímáno jako projevení politického názoru – sympatiím s kurdskými separatisty a stranou PKK. Žalovaný měl proto jeho žádost o udělení mezinárodní ochrany posuzovat i ve světle přisuzovaného politického názoru, což však neučinil. Zdůraznil, že nemá strach za potrestání za odmítnutí konání vojenské služby bezdůvodně. V Turecku je odmítnutí vojenské služby trestné, jeho postavení v očích tureckého státu je navíc ještě zhoršeno tím, že před výkonem vojenské povinnosti uprchl do ciziny. Při případném návratu ho tedy čeká přísnější trest. Žalobce specifikoval, podle kterých ustanovení tureckého trestního zákona je dezerce trestná a jaký trest hrozí dezertérům. Namítal, že podmínky trestání dezerce nebyly žalovaným blíže zkoumány, v rozhodnutí je pouze uvedeno, že obava z nasazení do bojů je opodstatněná, aniž by byl zkoumán důsledek celkového odmítnutí konání vojenské služby. Konstatoval, že již nyní je dezertérem. Žalovaný si v tomto směru neobstaral žádné relevantní informace a vyšel tak z nedostatečně zjištěného skutkového stavu.

2. Žalovaný v písemném vyjádření navrhl zamítnutí žaloby. Konstatoval, že v průběhu správního řízení bylo objasněno, že tvrzeným důvodem žádosti o udělení mezinárodní ochrany je etnický původ žalobce, náboženské vyznání, nástup na základní vojenskou službu a snaha setrvat na území České republiky. Žalovaný uvedl, že vycházel z dostatečně zjištěného stavu věci, při rozhodování vzal v úvahu všechny skutečnosti tvrzené žalobcem a přihlédl k nim a zároveň shromáždil dostupné adekvátní informace o situaci v zemi původu. Žalovaný odkázal na závěry v napadeném rozhodnutí, dále na relevantní judikaturu Nejvyššího správního soudu konkrétně na rozsudek z 12. 1. 2017 ve věci sp. zn. 4 Azs 237/2016, v němž obdobně jako ve věci žalobce bylo hodnoceno postavení kurdské menšiny a obavy žadatele o azyl ze základní vojenské služby v Turecku.

3. Krajský soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., ve znění pozdějších předpisů, soudního řádu správního (dále jen s.ř.s.), v mezích žalobních bodů a při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání rozhodnutí žalovaným (§ 75 odst. 1 a 2 s.ř.s.). Soud přitom postupoval podle § 51 odst. 1 s.ř.s. a rozhodl bez nařízení jednání, neboť žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasil a žalobce se na výzvu soudu dle citovaného zákonného ustanovení ve stanovené lhůtě nevyjádřil. Soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
4. Z obsahu správního spisu bylo zjištěno, že řízení o udělení mezinárodní ochrany bylo zahájeno žádostí žalobce ze dne 24. 8. 2016. V žádosti o udělení mezinárodní ochrany, v rámci údajů k podané žádosti a v pohovoru žalobce uvedl, že je tureckým státním občanem, etnicky je Kurd, vyznává islám – alevitskou větev. Sympatizuje s politickou stranou HDP, jejím členem ale nikdy nebyl. Nebyl členem žádné politické strany ani politické organizace. Je svobodný, bezdětný. Pro vycestování z Turecka si zařídil české turistické vízum. K důvodům žádosti sdělil, že tak činí z politických důvodů. V Turecku se změnila politická situace, dochází tam k útokům na kurdskou menšinu v oblasti, kde žil. Pro svoje alevitské vyznání je rovněž utiskován ze strany sunnitů. Ve své vlasti sympatizoval s politickou stranou HDP, která podporuje kurdskou a alevitskou menšinu. Chodil na mítinky této strany. Na dotaz správního orgánu na okolnost, která ho přiměla z Turecka vycestovat, uvedl, že tlak na Kurdy od listopadu roku 2015 sílí, v listopadu 2015 se účastnil pohřební akce, která byla rozlučkou s mrtvými z incidentu v Kobani. Policie tuto akci rozehnala obušky a slzným plynem. Vycestování z Turecka si zajišťoval již před tímto incidentem s odůvodněním, že život v Turecku byl pro něj stále obtížnější. V oblasti, kde žil se stupňují útoky turecké armády. Na dotaz, aby popsal své problémy pro alevitské vyznání sdělil, že musel v soukromém životě zrušit zasnoubení, neboť jeho snoubenka byla sunnitského vyznání a její rodina se sňatkem nesouhlasila. Zatčen, zadržen nebo vyslýchán policií nikdy nebyl. Policie jej však sledovala, což bylo pro něj psychicky náročné. Na dotaz, jak poznal, že byl sledován policií, odpověděl, že místo, kde žil, je velice malá oblast, všichni se tam znají mezi sebou a on ví, které osoby pracují pro tureckou policii. Zmínil rovněž, že v roce 2013 se zúčastnil menší podpůrné demonstrace v Tunceli na podporu velké demonstrace v Istanbulu. Během této akce došlo ke kontaktu s policií, která si pořizovala videozáznam. Na základě něho pak byl předvolán na policii, kde byl obviněn z bránění státním složkám v zásahu. V případě návratu do vlasti se obává toho, že je kurdské národnosti a alevitského vyznání. Navíc doposud neabsolvoval základní vojenskou službu. K jejímu výkonu byl předvolán v listopadu 2015. Nereagoval na něj. Proto je nyní považován za zběha. Na vojně se obává především šikanování pro svou alevitskou víru a boje s Kurdy z donucení. Žalobce dále uvedl, že jeho otec žijící v Německu mu sdělil, že má v úmyslu se do budoucna přemístit do České republiky a zde podnikat. Po příjezdu otce do České republiky společně objížděli turecké přátele. Aby mohl v České republice nadále setrvat, požádal zde o mezinárodní ochranu. To mu doporučil jeden známý. Krajský soud v podrobnostech odkazuje na zjištění z pohovoru s žalobcem, jak jsou uvedena v odůvodnění napadeného rozhodnutí, neboť tato zjištění korespondují s obsahem spisu a jsou správná.

5. V průběhu správního řízení bylo objasněno, že tvrzeným důvodem žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany je jeho etnický původ, náboženské vyznání, nástup na základní vojenskou službu a snaha setrvat na území České republiky.
6. Ve správním spise jsou založeny informace o zemi původu, ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv v Turecku, konkrétně zpráva Ministerstva vnitra Velké Británie – Turecko: Kurdové, září 2018, ze dne 26. 9. 2018, Zpráva Ministerstva vnitra Velké Británie – Turecko: Kurdské politické strany, srpen 2018, ze dne 19. 9. 2018, Zpráva Ministerstva vnitra Velké Británie, Turecko: Vojenská služba, září 2018, Informace OAMP, Turecko – Bezpečnostní a politická situace v zemi, září 2018, Informace OAMP, Turecko – Svoboda vyznání v Turecku, říjen 2018, Informace OAMP, Turecko – Kurdové, květen 2018, ze dne 9. 5. 2018, Informace Turecko – Zákon č. 1111 ze dne 21. 6. 1927, překlad obecné části zákona o vojenské službě, listopad 2018, Informace Turecko – Zákon č. 7146 ze dne 26. 7. 2018, Novelizace zákona o vojenské služby, listopad 2018, Informace irského Dokumentárního centra pro uprchlíky, Turecko, Alevité, leden 2018, ze dne 20. 3. 2018. Dne 5. 2. 2019 byla žalobci dána možnost seznámit se s podklady rozhodnutí výše uvedenými, vyjádřit se k nim, navrhnout další podklady rozhodnutí či vyjádřit námítky proti zdrojům informací a způsobu jejich využití. Žalobce této možnosti využil a sdělil, že s obsahem zpráv a informací o Turecku souhlasí. Nemá co doložit. Sdělil rovněž, že navázal partnerský vztah s občankou Slovenska žijící v Žilině. Známost trvá 4 měsíce.
7. Krajský soud především dospěl k závěru, že žalovaný zjistil skutkový stav v potřebném rozsahu, obstaral si dostatek informací potřebných k vydání rozhodnutí. Shromážděné informace ohledně politické, bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv v Turecku soud považuje za zcela dostatečné a přiměřeně aktuální k datu vydání žalobou napadeného rozhodnutí.
8. Podle ust. § 12 písm. a) zákona o azylu se cizinci udělí azyl, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod.
9. Podle ust. § 12 písm. b) zákona o azylu, se cizinci udělí azyl, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.
10. Krajský soud ve shodě s žalovaným nenalezl v případě žalobce skutečnosti, které by měly správní orgán vést k závěru, že žalobce vyvíjel ve své zemi politicky motivovanou činnost, za kterou by byl následně pronásledován. Žalobce sdělil, že se označuje za sympatizanta politické strany HDP, zúčastnil se pohřbu obětí v Kobani, akce která byla následně rozeznána policií, účastnil se demonstrace v Tunceli, kde byl identifikován kamerovým záznamem a následně předvolán na policii, účastnil se také mítinků politické strany HDP. V této souvislosti nelze pominout skutečnost uváděnou v odůvodnění rozhodnutí žalovaného, že strana HDP v Turecku je stranou legální s širokou členskou základnou a z podkladů pro rozhodnutí, jedná se konkrétně o zprávy Ministerstva vnitra Velké Británie z 26. 9. 2018, 19. 9. 2018, rovněž z Informace

OAMP, Turecko – Kurdové z května 2018, plyne, že pokud politická strana HDP čelí nějakým obtížím, pak stává se to u nejvýše postavených členů. Soud sdílí názor žalovaného, že žalobce nikam nekandidoval, nezastával volené funkce, nečelil persekuci ani zatčením a nelze o něm tedy uvažovat jako o pronásledované osobě pro politické motivy co do minulosti, ani budoucnosti. Žalovaný rovněž zcela přiléhavě odkázal na relevantní judikaturu Nejvyššího správního soudu v daných souvislostech, z níž citoval a z níž vyplývá, že pouhá účast žadatele o azyl na politických demonstracích a jiných akcích, při nichž docházelo nebo dochází k projevům nespokojenosti se společensko-ekonomickou situací v zemi původu, není sama o sobě pronásledování ve smyslu § 12 zákona o azylu. Ve správním řízení tedy nebylo prokázáno to, že by žalobce byl pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, či že by měl odůvodněný strach z pronásledování ze zastávání politických názorů v zemi jeho původu.

11. Pokud jde o žalobcem zdůrazňované obtíže spojené s jeho příslušností ke kurdské menšině, soud odkazuje na judikaturu Nejvyššího správního soudu např. rozsudek 4 Azs 34/2011-154, usnesení téhož soudu č. j. 3 Azs 7/2015-31, č. j. 9 Azs 250/2015, v nichž se Nejvyšší správní soud zabýval problematikou kurdské menšiny a osob kurdské národnosti, kteří odmítají vojenskou službu i k jejich případnému trestání v zemi původu. Jedná se např. i o usnesení č. j. 2 Azs 222/2014, č. j. 3 Azs 7/2015-31. Problematickou službu v armádě se Nejvyšší správní soud opakovaně zabýval rovněž v rozsudku č. j. 5 Azs 4/2004. Dle Nejvyššího správního soudu vláda respektuje práva kurdské menšiny, pronásleduje pouze kurdské povstalce, kteří proti ní bojují se zbraní v ruce. Co se týká problematiky služby v armádě, pak Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že samotné odmítání této služby, byť by její výkon byl spojen s rizikem účasti při bojových akcích ve válečném konfliktu, není azylově relevantní. Závěry Nejvyššího správního soudu uvedené v citovaných rozhodnutích Nejvyššího správního soudu dopadají i na projednávanou věc. Skutečnosti týkající se stavu lidských práv, postavení kurdské menšiny plynou i ze zpráv založených ve správním spise. Nelze souhlasit s žalobcem, že žalovaný řádně nezjistil skutkový stav věci, či že by jeho rozhodnutí bylo nepřezkoumatelné.
12. Soud rovněž připomíná, že z ustálené judikatury např. z rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 5 Azs 50/2003-47 vyplývá, že správní orgán nemá povinnost sám domýšlet důvody pro udělení azylu žadatelem neuplatněné a správní orgán není povinen hodnotit jiné skutečnosti než ty, které žadatel o azyl uvedl jako důvody, pro které o azyl žádá. Obdobně se Nejvyšší správní soud vyjádřil i v rozsudku č. j. 5 Azs 24/2003-42. Nebylo žádného důvodu k tomu, aby se žalovaný zabýval otázkou, zda by případný výkon vojenské služby žalobcem nemohl zahrnovat podílení se na páchání válečných zločinů nebo zločinů proti lidskosti. Nic takového v průběhu správního řízení žalobce netvrdil. Je nutno zdůraznit, že podklady pro rozhodnutí nedokládají, že by Kurdové byli pro svou identitu v Turecku pronásledováni či dokonce trestně stíháni. V tomto směru ke změně nedošlo ani po pokusu o převrat v červenci roku 2016, neboť strůjcem pokusu o puč je dle oficiálního prohlášení turecké vlády považován G., nikoliv Kurdové.
13. Nedůvodnou je rovněž žalobní námitka, že žalobci měla být udělena doplňková ochrana dle § 14a zákona o azylu. Podle tohoto ustanovení se doplňková ochrana uděluje cizinci, který nespĺňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení

mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odst. 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Podle odst. 2 citovaného zákonného ustanovení se za vážnou újmu považuje uložení nebo vykonání trestu smrti, mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky. Z výpovědi žalobce nebyly zjištěny dle názoru soudu žádné důvody, které by nasvědčovaly nebezpečí vážné újmy v případě návratu do země původu. Z tvrzení žalobce uplatněných v průběhu správního řízení a s přihlédnutím k obsahu podkladů pro rozhodnutí o zemi původu žalobce nevyplývala žádná skutečnost, pro kterou by žalobci hrozilo uložení či vykonání trestu smrti, či že by v případě jeho návratu existovalo reálné nebezpečí mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání ve smyslu citovaného § 14a odst. 2 zákona o azylu. Žalobce žádné vážné problémy se státními orgány Turecka neměl. Žalovaný přílehlavě poukázal na judikaturu Evropského soudu pro lidská práva, podle níž pouhá možnost špatného zacházení nemá sama o sobě za následek porušení článku 3 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv. Aby bylo možné pokládat trest za „ponižující“ a aplikovat na něj článek 3 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv, musí ponížení a pokoření, které jej provázejí, dosáhnout mimořádného stupně úrovně, jejíž ohodnocení závisí na souhrnu všech okolností případu. Soud sdílí názor žalovaného, že doplňkovou ochranu lze udělit v případě nebezpečí mučení, nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestu a shledat ji pouze tam, kde je takové nebezpečí reálné, skutečné a bezprostředně existující, nikoli tam, kde vůbec nastat nemusí či může nastat jedině v případě přidružení se jiných okolností, kumulací různých neočekávaných situací nebo výskytu skutečností, které dosud nelze dopředu předjímat. Soud se ztotožňuje s žalovaným, že v případě žalobce takové okolnosti nebyly shledány a pokud by se hypoteticky žalobce přesto dostal do situace předpokládané § 14a odst. 2 zákona o azylu, má ve své zemi zákonné prostředky a instituce, u kterých se může dovolat pomoci před trestnou činností. Z podkladů pro rozhodnutí se rovněž podává, že jak Alevité, tak Kurdové, nejsou v Turecku vystaveni jednání, které by mělo dosahovat nelidskosti či přímo mučení a mělo tak založit hrozbu skutečného nebezpečí vážné újmy. Podle Ženevské konvence není vyhýbání se nástupu vojenské služby či dezerce, byť by byla trestná, důvodem pro udělení mezinárodní ochrany, neboť podle Příručky procedur a kritérií pro přiznání postavení uprchlíka podle Úmluvy o právním postavení uprchlíků a Protokolu týkajícího se právního postavení uprchlíků vyplývá, že člověk není uprchlíkem, pokud jeho jediným důvodem pro dezerci či vyhýbání se nástupu vojenské služby je jeho averze vůči vojenské službě nebo strach z boje. Námitka žalobce, že mu měla být udělena doplňková mezinárodní ochrana ve smyslu ust. § 14a zákona o azylu, je s ohledem na shora uvedené závěry nedůvodná.

14. Stejně jako žalovaný, také krajský soud dospěl na základě informací založených ve správním spise žalovaného k závěru, že případné vycestování žalobce nepředstavuje ani

rozpor s mezinárodními závazky České republiky (§ 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu).

15. Soud uzavírá, že neshledal vady správního řízení, které předcházelo vydání napadeného rozhodnutí, žalovaný dostatečně zjistil skutkový stav věci, rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem, proto žalobu jako nedůvodnou zamítl podle § 78 odst. 1 s.ř.s.
18. O nákladech řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s.ř.s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce úspěch neměl a žalovaný se náhrady nákladů řízení vzdal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Brno, Moravské náměstí č. 6. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ostrava 30.08.2019

Mgr. Jarmila Úředníčková
samosoudkyně